Год. III. София, 7 Януарий 1923 год. Брой 3 лв. Брой 1.

ИЛИНДЕНЪ

ОРГАНЪ НА БИВШИТѢ МАКЕДОНО-ОДРИНСКИ РЕВОЛЮЦИОНЕРИ

УРЕЖДА РЕДАКЦИОНЕНЪ КОМИТЕТЪ
ИЗЛИЗА СЕДМИЧНО
Редакция и администрация на ул. „Сердика“ № 28.

ГОДИШЕНЪ АБОНАМЕНТЪ:
За България . . . . . 80 лева
За Америка . . . . . 2 долара

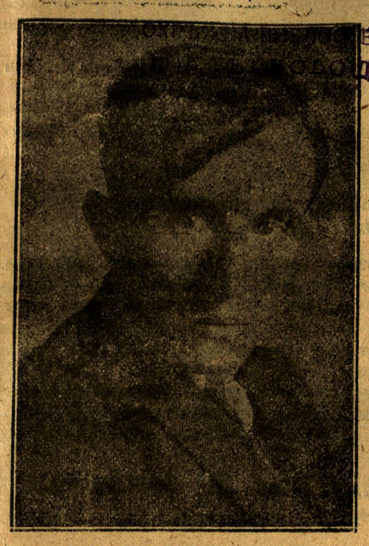

ИЛИЯ КУШЕВЪ

Презъ 1895 година, роди се на брѣга на Вардаръ, въ гр. Велесъ Илия Кушевъ. Въ ранни още юношески години, той почва да приглася на пѣсеньта на Вардара съ свойта пѣсень, излизащъ изъ тѫгуващата за поробенитѣ родни поля негова душа.

Слѣдъ свършване на прогимназиалното образование въ родния си градъ, заминава да слѣдва гимназия въ гр. Солунъ, която завършва успѣшно въ надвечерието на Балканската война. И вмѣсто да се завърне въ родно огнище, той намира прибѣжище въ свободна България, дѣто постѫпва презъ 1913 година въ Военното Училище и кѫдѣто той бѣ добъръ юнкеръ, отличенъ другарь Току-що произведенъ въ първи офицерски чинъ презъ 1915 г., — обявява се войната и той се отправя съ частьта въ която служеше — за поробения край.

Три години край Вардара на югъ той храбро брани своята родина отъ нападенията на ония, които наново искаха да я погазятъ. Но не тъй бѣ отредила сждбата. Вардара отново започва пѣсень за изгубена свобода. По собствено желание презъ есеньта на 1920 год. той напуска редоветѣ на армията и се записва студентъ по правото въ Софийския университетъ, изкарва първия си университетски изпитъ. И вмѣсто да се яви на послѣдния си университетски изпитъ, той се явява на другъ по-важенъ изпитъ за него — той се отзовава при мѫтния Вардаръ, съ съ слово и съ пушка въ ржка да се бори срѣщу роднитѣ похитители. Половинъ година той броди изъ Велешко докато презъ мрачна една ноемврийска нощь (29.XI 1912 г.), подиръ почивка въ сладъкъ сънь, той бива измѣннически и звѣрски убитъ отъ свои четници турци, които за да спечелятъ милостьта на властницитѣ сърби, посѣгнаха върху живота на своя войвода; и разнесоха главата му изъ улицитѣ на родния му градъ.

Н. К-въ.

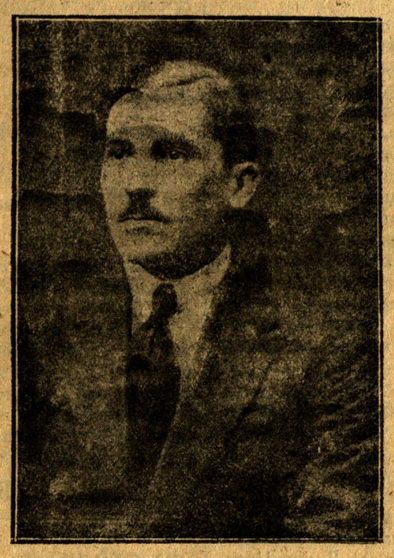

† Любомиръ Весовъ.

КЪМЪ РОДИНАТА.

О, майко моя изтерзана,
Тъй безутѣшно ме боли,
Боли за твойта жива рана
И прострѣлянитѣ орли.
Ти пи до джно горькъ жребий,
Но твойтѣ най-свидни дѣца,
Прокудени далечъ отъ тебе,
Нетлѣненъ пламъ таятъ въ сърца.

И ти ще дигнешъ пакъ чело,
Ще скъсашъ хладнитѣ окови,
Ще бликнатъ въ твоето тѣло
Отъ кълна огненъ сили нови.
И твоятъ погледъ ще съзре
Свободни планини, полета,
Отъ Шаръ до Бѣлото море,
Пролити отъ кръвьта ти света.

ЛЮБОМИРЪ ВЕСОВЪ

Това е пророческото стихотворение на поета-революционеръ, помѣстено въ броя отъ 4 мартъ 1922 г. на в. „Илиндень“, почти въ прѣдвечерието на новата му служба къмъ „изтерзаната“ негова родина.

Любо е роденъ на 30. VIII. 1892 год. въ гр. София, издънка отъ знатното велешко сѣмейство Весовци. Слѣдва гимназия въ София. Въ 1907 год. още ученикъ той постѫпва четникъ въ четитѣ на Пано Сидовъ и Чекаларовъ, Костурско. По-кѫсно той се вѣстява въ четата на Ване Стояновъ въ Димиръ-Хисарско, въ която той дѣйствува и прѣзъ балканската война въ Битолско. Въ 1915 год. участвува въ Валандовското нападение. Общата война го повиква въ 5 макед. полкъ, слѣдъ което отива въ Скопие и завършва Драноватата военна школа, отдѣто излиза подпоручикъ, пратенъ за ротенъ командиръ въ София и послѣ за комендантъ въ Крушево. Сждбата му отреди и тамъ да падне. . . Слѣдъ студентуването му въ София въ правния факултетъ, той се вѣстява въ пролѣтьта 1922 г. като четникъ въ четата на Илия Кушевъ, отдѣто по-кѫсно бива пратенъ за окржженъ Битолски войвода. На пѫть за тоя си постъ той на 5.XI. 1922 г. въ с. Острилци слѣдъ храбра съпротива падна убитъ отъ потера на прага на една кѫща. Съ бомба въ ржка изтлѣ пламъка на една безавѣтно обичаща родината си поетическа душа.

Рѣчьта на войводата Панче Михаиловъ въ Кюстендилъ

Защо дойдохме?

(Получи се въ редакцията ни рѣчьта държана въ Кюстендилъ отъ Кочанския войвода Панче Михаиловъ, началникъ на отряда по прѣвзимането на Кюстендилъ. Изпълняваме единъ журналистически дългъ като я прѣдаваме изцѣло, считайки че съ това допринасяме на истината, тъй много забулвана отъ разни страни.)

Драги Кюстендилски граждани!

Ние идемъ отъ страната на вѣчнитѣ сълзи-Македония-Балканската Голгота— отъ брѣговетѣ на синия Охридъ, отъ кулитѣ на легендарния Крали Марко, отъ сънливитѣ води на р. Черна, отъ мѫтния, кървавъ исторически Вардаръ, отъ височинитѣ, гдѣ сѣнката на дивния Самуилъ витае, за да докажемъ за лишенъ пѫть, че не се гаси туй що не гасне, не умира това, що носи въ себе си елементитѣ на безсмъртието и че има една страна, ей тамъ задъ снѣжния Руенъ, която сѣ влачи веригитѣ на черно робство. *Ние идемъ тукъ, за да докажемъ, че нѣма власть, сила и закони надъ тия глави, които за свободата на своя роденъ край сѫ готови да се отклѫснатъ отъ раменетѣ върху, които се крѣпатъ*, че възвишената гордость на македонеца не може никой да прѣчупи въпрѣки терора и суетнитѣ очаквания на неговитѣ врагове. Защото, не за приказка македонецътъ е положилъ толкова кръвь, кости и мѫки Всичко това той не би могалъ да понесе, ако не носи въ себе си неукротимата любовь къмъ своята родина.

Кюстендилски граждани,

И слѣдъ толкова много кръвопролитни войни Македония остана пакъ подъ робство поради политическо кѫсогледство на български и чужди държавници, но не и по липса на български народенъ патриотизмъ. Защото българската армия достатъчно сложи своята дань. Нѣма долъ, ридъ, поляна, планини и рѣки, които да не сѫ опръскани съ алената кръвь на българина. Рѣки отъ кърви потекоха, могили отъ кости се издигнаха за свободата на Македония. Повече отъ 200,000 души одни за интезивенъ, продуктивенъ трудъ днесъ почиватъ изъ македонски, тракийски и добруджански бранни полета повече отъ 100,000 вдовици и толкова сираци и днесъ още подпрѣни на кѫщната врата, съ унесень погледъ въ далечината при заходъ слънце очакватъ връщането на своя милъ татко за да му се хвърлятъ върху раменетѣ, да овиснатъ на врата му, да го цѣлунатъ и да кажатъ своето нѣжно „тате“, когато тѣхния татко на вѣки е казалъ „лека нощь“. А колко майки носятъ черни кърпи? И всичко това, за да се даде воленъ политически животъ на македонския робъ.

Кюстендилски граждани,

Нѣма примѣръ въ историята на човѣчеството, щото извѣстенъ народъ да е получилъ безъ кръвь своята свобода. Слѣдвайки пѫтьтъ на историята, ний днесъ съ оржжие въ ржка бродимъ колибки, селца, паланки и ридове въ Македония движейки се изъ пѫтища, осѣяна съ смъртна неизвѣстность за да крѣпимъ духътъ на населението и да готвимъ македонеца за оня великъ моментъ на разплата, когато послѣдния като единъ човѣкъ ще се надигне въ мощенъ възстанически устремъ, за да разтърси веригитѣ на робството. Обаче, за този моментъ, за този великъ замахъ сѫ нужни младъ духъ и млада кръвь. Ний принасяме своитѣ, защото нищо не става безъ жертви. Свободата на Македония заслужава нашитѣ младини. Никакви изпитания, лишения, незгоди; никакви кръвни жертви не сѫ въ положение да откъртатъ въ насъ желанието да умремъ за злочестата, но хубава родина Македония. Въ тая борба дивна, величава много отъ насъ можемъ да паднемъ, обаче, съ нашето умиране идеята, на която ний сме носители нѣма, да умрѣ. *Защото прѣмахването на извѣстни политически лица не означава унищожението на идеитѣ, на които тѣ сѫ носители, тъй като идеитѣ сѫ безсмъртни. Тѣ не се набучватъ на щикове.* Исусъ Христосъ умрѣ на кръстъ мѫченически, неговитѣ послѣдователи — апостолитѣ — имаха участьта на своя учитель, обаче, идеята на която тѣ бѣха носители, остана да живѣе въ милиони човѣшки сърца. Левски, Хр. Ботевъ и др. плеяда борци паднаха за поробенитѣ, обаче, днесъ български народъ на вълни се влачи къмъ лобното мѣсто на Христо Ботевъ за да му поднася вѣнци и да пѣе пѣсеньта на безсмъртието:

Тозъ, който падне въ бой за свобода
Той не умира, него жалѣятъ
Земя и небо, звѣрь и природа
И пѣвци пѣсни за него пѣятъ. . .

Драги Кюстендилски граждани,

Тамъ, въ Македония, ний съ успѣхъ водимъ борба на животъ и смъртъ съ оная бѣсна власть, което носи мръсното име „сръбска“, съ оная византийска управа, която се нарича „гръцка“ и съ много други врагове на македонската свобода. Нашитѣ позиции тамъ сѫ непробиваеми, *защото всички населеня сѫ се наредили подъ знамето на В. М. Р. Организация*, която единствено ратува за свободата на Македония, защото теглото и сълзитѣ ни сѫ общи. Борбата за свободата на Македония ще водимъ до тогазъ, до като зората на свободата не огрѣе и надъ тая колкото измѫчена, толкова дивно красива земя. Знайте, че отчаянето никогашъ въ насъ не е приказвало нито пъкъ ще приказва, защото то ще бѫде най-голѣма наша грѣшка. Катастрофитѣ, които прѣживѣхме нито за моментъ не сѫ ни отклонили отъ цѣлата ни работа — борба за добиване свобода на поробенитѣ. Както онѣзи моряци, които тласнати отъ бурята на нѣкой пустъ островъ, издигатъ знаме, за да извикатъ на помощь мореплавателитѣ така и ний здраво и високо държимъ нашето знаме. Безъ да се колебаемъ върху срѣдствата за борба, апелирайки непрѣкъснато къмъ съзнателнитѣ обществени сили на Европа, ний готвимъ желѣзото за борба, *като знаемъ, че при разрѣшаването на даденъ политически въпросъ не се апелира къмъ чувствата на справедливость, човѣщина, благородни традиции, нито пъкъ къмъ християнската съвѣсть на държавитѣ, защото политиката се ржководи отъ грубо егоистични интереси.* Македонската кауза не може да бѫде забравена. Идеалътъ, който ний прѣследваме, нѣма задъ себе си само правото и справедливостьта, той има като свидѣтели и гаранти всички, онѣзи, чиито кѫщи сѫ обърнати въ пепелища и чиято земя е покрита съ трупове.

Ще дойде день, когато всѣки ще узнае и разбере, че въ миротъ, който се установи е вмъкнатъ единъ отровенъ ферментъ, и че е невъзможно постигането на каквото и да е омиротворяване на свѣта — чрѣзъ нарушаване на правото. Нашата организация и нейнитѣ приятели, които живѣятъ съсъ сълзитѣ и тѫгата на народа ни, работятъ за идването на този день. Ний ще наложимъ ревизията на договоритѣ, защото Европа не може да бѫде за дълго плѣнница на егоистическитѣ интереси, които господствуваха прѣзъ първитѣ мѣсеци слѣдъ войната. Договоритѣ не могатъ да иматъ абсолютната неприкосновеность, защото договоритѣ сѫ направени за хората, а не хората за договоритѣ, и тѣ умиратъ, или биватъ нарушени, ако периодически не бѫдатъ анулирвани.

Мили граждани,

Спирамъ се сега на въпроса. Защо дойдохме тукъ? *Ний дойдохме тукъ не за да сваляме правителството, защото въ статутитѣ на нашата организация е легналъ принципъ: „Никакво вмѣшателство въ вѫтрѣшнитѣ работи на България“.* Нѣкои може би ще ни поднесатъ въпроса: „ами какво търсите тукъ?“ На този въпросъ ще ви отговоря.

Бълг. народъ е господаръ на сждбинитѣ си. Той и само той има право да сваля и качва правителствата си. *Ний дойдохме тукъ не да горимъ града, да убиваме гражданството и да го обираме, не да безчестимъ наши сестри и майки*, защото това ще изрази нашата низка култура.—Ето два дни ний сме пълни господари на града и азъ моля почитаемото гражданство да каже има ли извършено насилие надъ нѣкого отъ васъ отъ хвъркатитѣ наши юнаци? Ако има нѣкѫдѣ каквото и да е проява на низость, кажете, азъ съмъ тукъ и заявявамъ ви тържествено, че ей на онзи телеграфенъ стълбъ ще обѣса злосторника. (Викове отъ хилядни гърла. — „Нѣма, нѣма! Да живѣятъ революционеритѣ)! Има нѣщо по възвишено отъ това да откъснешъ единъ животъ, да ограбишъ мѫжата, трудътъ, сълзитѣ на човѣка. Това е безсмъртието на благородната душа: *Ние идемъ тукъ не и за да манифестираме своето бунтовничество*, защото трѣбва да се знае, че македоница е миролюбивъ по природа и той винаги се е надѣвалъ, че ще се прѣмахне терора надъ него, а заедно съ това и бацила на междуособнитѣ свои борби. Ний знаемъ, че кѫтътъ има нужда отъ миръ, затова и нашето стремление постоянно е насочено къмъ хармония между народитѣ, *Ний дойдохме тукъ*, за да парализираме волята, която инспирира прѣстѫпни движения противъ хората отъ нашата мощна организация и отклонява, макаръ и за моментъ, нашето прямо назначение, макаръ този мозъкъ да заема каквото и да е обществено положение. *Ний дойдохме тукъ*, за да очистимъ града отъ оная утайка отъ прѣстѫпници, която подъ покровителството на по висши фактори, върши убийства и грабежи надъ и тъй ограбения македонски робъ, която граби и убива и ваши граждани, чиято вина е че симпатизиратъ на родното си дѣло, респективно на В. М. Р. Организация. Напримѣръ човѣкътъ на труда Миланъ Атанасовъ, скромния шивачъ Алекъ-Гюргинчевъ убиха прѣдъ очитѣ на администрацията, *която отъ самата уста на Гюргинчевъ, прѣди той да умрѣ,чу имената на убийцитѣ*, които и до сега свободно се разхождаха изъ Кюстендилъ. Прѣдъ очитѣ на администрацията, съ нейно съдѣйствие и покровителство се уби тихия и всеобщоуважаванъ вашъ гражданинъ, прѣдсѣдатель на подоф. д-ство Велинъ Алайковъ. И сега при официалното бездѣйствие на власти се вършатъ грабежи и изнудвания надъ ваши добри и заможни граждани. Азъ питамъ гдѣ е оная власть, която трѣбва да тури всѣкиго на мѣстото си? Отъ прѣдсѣдателя на Еврейската община въ гр. К-лъ се търсятъ 150,000 лева пари. Ето и самото писмо:

Ц. Ком. на Вѫтр. М. ФЕД. Р. ОРГ. Македония № 65 Ноември 1922 г.

ТАЙНО.

До Г-на Прѣдсѣдателя на Еврейската община Въ гр. **Кюстендилъ.**

Уважаеми Г-не,

Централния Комитетъ на Вѫтр. Макед. Федеративна Рев. Организация, водейки жестоката борба за свободата на Македония, въ която пъшкатъ съ хиляди ваши сънародници евреи подъ политическия и икономически гнетъ на гърци и сърби, обръща се къмъ Васъ съ настоящата молба да внесете въ касата на организацията сумата отъ 150,000 (сто петдесетъ хиляди) лева, която сума ще съберете отъ по-заможните членове на Вашето еврейско общество въ гр. Кюстендилъ. Лицето, което ще Ви прѣдстави настоящето писмо, е редовно упълномощено отъ организацията и нему ще бѫде прѣдадена сумата, срѣщу която ще Ви бѫде дадена и изпратената нему квитанция въ срокъ отъ три дни слѣдъ връчване на настоящето.

Ц. К. на Вѫтр. М. Фед. Р. Организ.

(п.) Филиполски

печатъ: (Мак. Рев. Фед. Комитетъ)

Срѣщу това писмо сѫ имъ прѣдали сумата 35000 (тридесетъ петь хиляди) лева, за която сума пригежаватъ разписка безъ подпись.

Дѣ е тая тѣхна организация? Кой е този Филиполски? Кѫдѣ сѫ нейнитѣ борци? Македонския народъ не познава подобенъ родъ организация. За него тѣ сѫ утайки отъ прѣстѫпници, които намѣрили покровителството отъ прѣстѫпни фактори вършатъ своитѣ прѣстѫпления както спрѣмо мирното развитие на Кюстендилъ, тъй и върху редоветѣ на организацията ни вѫтрѣ.

Проче, нашето идване въ К-лъ е начало на нова ера за града. Ний сме ви дали доказателства, че цѣнимъ мѫката ви и сега при пълното владѣние на града отъ насъ взели сме всички мѣрки никой отъ Васъ да не пострада Поставени сѫ постове на всички обществени и частни банки и учрѣждения съ цѣль да прѣдотвратимъ изненадитѣ за насъ — въ смисъль — да не се опитатъ нѣкои въ мѫтна вода да ловятъ риба и съ това да изложатъ прѣстижа на В. М. Р. Организация. Ний сме дали нареждания косъмъ отъ главата на нито единъ гражданинъ да не падне. Снощи бѣ извършенъ атентатъ противъ едного отъ насъ, за щастие безъ да пострада лицето, което е било обектъ за нападение, съ цѣлъ да ни прѣдизвикатъ и се прѣдадемъ на изтѫпления. Заявявамъ ви, че съмъ далъ заповѣдь да не се тормози гражданството, дори ако и азъ да падна убитъ. Ний ще търсимъ истинскитѣ убийци на наши другари и само тѣхъ ще сждимъ. Нашитѣ почитания къмъ родолюбивия градъ К-лъ, който въ миналото е давалъ прибѣжище на великитѣ сѣнки на Даме Груевъ, Гоце Дѣлчевъ и други наши учители, по стѫпкитѣ на които ний ще слѣдваме да вървимъ. Тая кръвна идейна връзка, която свързва К-лъ съ хората отъ В. М. Р. Орг. не идваме да я разрушимъ, а да я засилимъ и да ви заявимъ, че отъ 4 Декември 1922 г. надъ Кюстендилъ трѣба да възтържествува единъ по-висшъ моралъ.

Нека сега да конкретизираме нашитѣ искания. Тѣ сѫ:

1) Залавяне всички разбойници спрѣмо организацията, живущи тукъ и въ София.

2) Пъленъ неутралитетъ на властитѣ въ България спрѣмо наши разпри, невзимане страна на редъ съ обикновенни прѣстѫпници.

3) Абсолютно забраняваме влизането подозрителни хора въ Кюстендилъ и София еднакви неприятели и намъ и на българскитѣ закони.

4) Корекция на изявленията чрѣзъ в. „Земл. Знаме“, направени отъ г. Ал. Стамболийски прѣдъ бѣлградската преса.

5) Назначаване честна администрация въ покрайграничнитѣ околии на Македония.

Залавянето на разбойницитѣ трѣбва да стане поради напълно основателни съображения. Тия прѣстѫпници ще тормозятъ и васъ и насъ, до тогава, до като иматъ покровителството на по-висши фактори. Черни сѫ дѣлата на тия прѣстѫпници. И днесъ въ Щипско и Кочанско, не сѫ засъхнали сълзитѣ на майки и дѣца, прѣзъ чийто домове тѣ сѫ минали за обири и опустошения. Населението иска възмездие за тия сълзи. И организацията не би била на поста си, ако не накаже тия прѣстѫпници, забулени задъ нѣкаква идейна маска. Подгонени отъ организацията, тѣ засѣднаха съ сѫщата разрушителна цѣль въ Кюстендилъ, дѣто тѣ наистина не закъснѣха да се прояватъ. Прѣстѫпникътъ е всѣкѫдѣ прѣстѫпникъ и дълго ний смѣтахме, че тѣ ще попаднатъ подъ ударитѣ на българскитѣ закони. Уви, занѣмѣха за тѣхъ и закони и административни органи, като че всичко онова, което бѣ противно на Организацията ни, трѣбваше да се използва за борба протизъ нея, ако ще би то да е извергътъ на человѣчеството. Въ тая безчестна противъ насъ борба, Кюстендилъ прѣживѣ мъчителни дни, той даде даже своитѣ невинни жертви, ала нима наказанието на убийцитѣ не трѣбваше да дойде отъ законитѣ на законната държавна власть, а трѣбваше да идва прѣзъ снѣжнитѣ върхове на Султанъ-тепе и Руенъ и то отъ една революционна власть като нашата? Историята познава много моменти, когато надъ безправието на законитѣ, се явява революционния законъ на морала.

Его тоя законъ идваме да ви възвѣстимъ ний въ тѣсно ограничената за насъ цѣль, но не и нѣщо повече, защото прѣкитѣ наши задачи лежатъ при брѣговетѣ на Вардаръ.

А когато единъ день се изчерпи и това покровителство, сѫщитѣ тия разбойници, ще компроментиратъ и своитѣ покровители и държавата като напуснатъ България и продадатъ на сръбското правителство, което ще създаде отъ тѣхъ български главорѣзи по подобие на ренегата Стойчо Добревъ бившия този чиновникъ на Вѫтрѣшното м во въ София. А кой ще страда отъ това? Нели населението въ робска Македония, което стѣга редоветѣ си за нова борба? Единъ такъвъ ренегатъ ще костува хиляди македонски живота и рѣки отъ сълзи. Това може и трѣбва да се избегне!...

Прѣслѣдването спрѣмо нашитѣ хора трѣба да прѣстане. Ако една Ромжния на врѣмето даваше своя приемъ на виновницитѣ на днешната ваша свобода, колко повече тукъ трѣбва да бѫде топълъ приема на македонецаващъ братъ, когото свързватъ съ васъ, кръвни идейни и расови връзки. Ако можеха да се търпятъ и ширятъ изъ България едни вулгарни бандити, отговорни и прѣдъ български закони за убийства изъ София и Кюстендилъ, тия които явно образуваха чети, за да ни нападатъ отъ България, какво би трѣбвало да се каже за нашитѣ хора въ България, които нито сѫ прѣстѫпници, нито провокиратъ нѣкого, нито трѣбва да изпращатъ чети намъ, който рекрутираме само мѣстни чети? Вмѣсто това, обратно на обноскитѣ къмъ тия бандити, нашитѣ хора въ България се прѣслѣдватъ. Азъ питамъ всички ви — защо ни прѣследвате и коя е нашата вина? За това ли че приказваме на вашия кръшенъ езикъ, че пѣемъ сѫщитѣ пѣсни, които и вий пѣете, че въ жилитѣ ни тече сѫщо такава кръвь, каквато тече и въ вашитѣ жили, че ний сме плъть отъ вашата плъть и издънка отъ общото българско дърво? Или за това че проповѣдьта си за свободата на родния край я изразяваме въ живо дѣло и то тамъ въ Македония? Какво прѣстѫпление крие въ себе си понятието македонецъ? Никой не може да удуши националната гордость на македонеца, защото синоветѣ на единъ народъ великъ въ своето самопожертвование и тѫга, този народъ, който е записалъ свѣтли страници въ своята история като Илинденското възстание, никогашъ нѣма да умрѣ, въпрѣки изявленията на разни политици отъ българското обществено поле. Г-нъ Алек. Стамболийски, ако той наистина е говорилъ това, трѣбва да се корегира за честь на българското племе, защото той не е собственикъ на Македония, за да я подарява. Собственикътъ на всѣка една страна трѣбва да бѫде нейния народъ и затова балканскитѣ политици не могатъ си подарява Македония единъ другиму. Иде края на тия размѣни! Може нѣкой да се цѣлува съ „бугараща Пашичъ“, този който винаги държи въ ржката си камата за да я забие въ гърдитѣ на българина, и въ България и въ Македония, за да му нанесе смъртенъ ударъ. Но ний нѣма да позволимъ гавра съ коститѣ и кръвьта на нашитѣ учители, падналги за истинската свобода на Македония? Горѣ главитѣ!

Назначаването на дѣйна и идейна администрация, както и забраняване влизането на прѣстѫпници въ Кюстендилъ, новитѣ земи и София се налага отъ обстоятелството да се омиротворатъ тѣзи краиша и да прѣстанатъ тѣ да бѫдатъ база за бандитство въ Македония и създаване улики, че отъ България се изпращатъ чети, както това стана съ четата на Крумъ Зографова и неговия другаръ, видния земледѣлецъ Ал. Пановъ.

Драги Кюстендилски граждани,

Прѣди да напуснемъ града не можемъ да не ви благодаримъ за радушния, за братския приемъ, който ни оказахте прѣзъ двудневното ни прѣбиване тукъ. Силно вѣрвамъ, че послѣдното ще остави дълбоки бразди не само въ живота на града ви, но и въ този за цѣла България. Раздѣляйки се съ васъ азъ ви отправямъ слѣдния апелъ: Повече участие въ обществения животъ на Родината ви, защото, страна, въ която жителитѣ стават равнодушни къмъ общитѣ интереси, е страна която се изражда въ нравственъ смисъль и която е осѫдена на близка гибелъ. Който става червей може ли да се оплаква кога го смажатъ? Вий възрастнитѣ сте длъжни да творите дивни дѣла, да набѣлѣжите отчетливи стѫпки на пѣсъка на сегашното пустинно врѣме, по които стѫпки ще трѣбва да

БРАШНО
СОЛЬ
ФУРАЖЪ
на конкурентни цѣни въ склада на
ГЕОРГИ ЯНЕВЪ
ул. Ломска и Богомилъ
3—3

нитѣ възможность да държатъ винаги всичко челата си. Вамъ младо поколение отправямъ слѣдния апелъ: трѣбва да изучвате грижливо историята на своето отечество: колкото повече го познавате толкова повече ще го обичате, а любовьта дава всичко. Тя дава вѣра, надежда и обръща въ радость жертвитѣ; тя учи на п о с т о я н с т в о и воля прѣдизвиква съединение, приготвя сила. Младежи, ако е сладко да умрешъ за отечеството, не по-малко сладко е да живѣешъ за него, да му посвѣтите своето врѣме, своитѣ сили и най-добрия дѣлъ отъ сърдцето си. А вамъ, войници, драги булаирци, които снощи покосихте нѣколко цвѣтя отъ градината на Македония, казвамъ слѣдното: Вашето назначение е, не да убивате юнаци като насъ, и съ своитѣ си щикове да крѣпите тукъ въ К-лъ едно безправие и безаконие, защото вънъ отъ войнишкия ви дългъ има и такъвъ на човѣка. Вий заедно съ насъ ще трѣбва да се борите противъ корупцията и разврата. Знайте, че държава, основана на користолюбиви цѣли и крѣпена чрѣзъ страхъ, е болна и малотрайна. Има една страна, кѫдѣто вашето побѣдно „ура“ ще трѣбва да ехти и то не вече за дѣлежи и пазарлъци надъ земята ни... За тая страна на робство, на сълзи, трауръ и тѫга, вий пазете куршумитѣ си; (отъ хиляди гърла: Вѣрно! вѣрно!) а не за насъ, които сме дошли тукъ въ името на човѣшки дългъ и свѣтълъ народенъ идеалъ:

А вамъ, хвъркати, мои мили *комити и качаци*, борци за човѣшки правдини, вий, които побѣдихте снѣжнитѣ бури при Руенъ и Султанъ-тепе, вий, които давате младость и кръвь за родъ и родина, вие които надрастнахте себе си и излѣзнахте побѣдители, моитѣ сърдечни благодарности. Втори пѫть ви благодаря за крѣпката ви дисциплина и за отличното ви държане прѣдъ изтъкването кюстендилско гражданство. А сега, сега напрѣдъ къмъ снѣжнитѣ прѣспи на планинитѣ, кѫдѣто ще построимъ своитѣ бѣли домове съ весели комитски огнйове, за да чакаме изпълнението на дадената ни „честна дума“.

Да живѣе независима Македония!...
Да живѣе България!...
Ура!!!

(Нескончаемо ура, отекващо се въ близкитѣ дерби на горитѣ, докато найсетнѣ замира въ снѣжнитѣ далечини).